

Reigers vlucht – Sophie Lucas

Ongecorrigeerd fragment

1

Geduld

Yuan Mei Lin blies in haar handen tegen de kou. Twee hele uren en nog altijd geen teken van de Yamata! Ze wenste dat ze te paard had kunnen gaan, zodat ze in beweging had kunnen blijven. De draagstoel die haar als een kooi omgaf, hield maar weinig warmte vast.

Door een kier in de rode gordijnen tuurde ze naar buiten. Een grijs donslaken was over de kale toppen van het Ziougebergte neergedaald. De golven op het meer van Si Tjin droegen witte schuimkoppen. Zo laat in het jaar bloeide er geen watermunt meer; de oever van het meer was donker en kaal.

Soms hoorde ze het kraken van een van de leren zadels als ergens achter haar een ruiter bewoog. Ze ving flarden op van de gesprekken tussen de mannen die langs de weg naar Yuanjing stonden opgesteld. Maar zien kon ze hen niet. Daar hadden haar dragers wel voor gezorgd.

Het hoorde bij het protocol.

Deze zomer had het rijk het Feest der Vallende Bloesems gevierd, Mei Lins zeventiende naamdag. De Yuanprinses was nu een vrouw en kon zich niet langer zomaar in het openbaar begeven. Sun Shula had haar op het hart gedrukt dat ze zich voortaan per draagstoel zou verplaatsen, om te voorkomen dat het volk haar verheven schoonheid zou aanschouwen.

Met die laatste opmerking had Shula natuurlijk niets bedoeld. Hij was haar persoonlijke lijfwacht en had geen oog voor uiterlijkheden. Mei Lin wist maar al te goed wat hij zag als hij naar haar keek: een meisje met donkere, spleetvormige ogen en haren die haar dienaressen iedere morgen weer tot wanhoop dreven. De enige schoonheid die ze bezat was haar lichte huid, een zeldzaamheid in Yuan. Het was echter Shula's taak om haar op de werking van het protocol te wijzen en als hij dat met dergelijke loftuigen wilde doen, liet Mei Lin hem begaan.

Ze blies opnieuw in haar handen en trok haar gevoerde mantel van rode zijde dichter om haar schouders. Helaas hield het protocol weinig rekening met winterse ongemakken.

Waar bleven die Yamata?

‘Shula-tsel!’ riep ze. ‘Komen ze al?’

Buiten haar draagstoel slaakte Shula een diepe zucht. Mei Lin duwde het gordijn aan de andere zijde van haar stoel opzij om hem aan te kijken: een trotse arend in zijn zwarte gewaad, met hier en daar wat grijs in zijn lange haar. Hij had aan haar wieg gestaan en de eed gezworen zijn leven voor het hare te geven. Inmiddels droeg hij meerdere littekens die de ernst van die eed bewezen. ‘Geduld, Mei Lin-sa,’ sprak hij nu. De beleefdheidsvorm van haar naam klonk als een nieuwe zucht. ‘Ze zullen weldra komen.’

Ze was nooit geduldig geweest. Ze kon zich nog herinneren hoe ze als klein meisje op deze plek had staan wachten, toen eindelijk het bericht van Yuans overwinning op het vijandige Yamatan was gekomen. Lang voordat het leger van Yuan het onderworpen buurland zelfs maar had verlaten, had ze hier gewacht op de terugkeer van haar vader en haar oudere broer Wen De.

Nu waren ze hier opnieuw om met alle mogelijke eerbetoon een delegatie uit datzelfde vijandige Yamatan te ontvangen. Een delegatie die al uren op zich liet wachten. Het was ronduit belachelijk.

Mei Lin leunde naar buiten, zodat ze langs het gordijn van haar draagstoel heen de weg naar Yuanjing kon zien liggen. Officieren en soldaten vormden een erehaag naar de hoofdstad. Ook waren er hoogwaardigheidsbekleders in stemmig grijs en edelen met dienaren en lijfwachten die als stille schaduwen achter hun meesters aan bewogen. Er waren vrouwen die met kleurige linten zwaaiden en mannen die op bamboefluiten speelden of met koperen belletjes aan hun voeten dansten – gewoon volk, dat waarschijnlijk geen zier gaf om een politieke delegatie uit welk land dan ook. Zij hadden zich verzameld voor het Feest van de Langste Nacht, dat vanavond plaats zou vinden. Rondom haar draagstoel wachtten de machtige edelen, verscholen achter de gordijnen van hun eigen rijk versierde stoelen, alleen herkenbaar aan de familie-emblemen op de tunieken van hun dragers. Een enkeling was te paard gekomen. Ze zag Wen De, vlak bij de keizerlijke draagstoel, en onderdrukte de neiging naar hem te zwaaien.

‘Gaat u alstublieft weer zitten, Mei Lin-sa.’

Ze keek op, zodat de gouden sieraden in haar opgestoken haar zacht tinkelden.

Shula keek haar vermanend aan. ‘Het is ongepast om naar buiten te hangen,’ zei hij. ‘Straks wordt u gezien!’

Mei Lin lachte, maar ze liet zich terugzakken op de zitting van haar stoel. ‘Waarom ben ik eigenlijk hier? Je had de dragers net zo goed met een lege stoel naar Si Tjin kunnen sturen, als ik tijdens de gehele ontvangst achter mijn gordijntjes moet blijven zitten.’

‘De edele prinses weet wel beter,’ antwoordde Shula met een buiging van zijn hoofd. Hij maakte aanstalten om het gordijn weer dicht te trekken, maar op dat moment klonk er een schreeuw in de menigte en Mei Lin hield hem tegen.

Ten zuiden van het meer was een groep ruiters verschenen. Eindelijk. Mei Lin leunde naar voren om de groep beter te kunnen zien. Tien Yamata onder de blauwe vlag met de Wassende Maan, vergezeld door vijf gardisten in het zwarte harnas van de Yuan. De Yamata, stuk voor stuk een hoofd groter dan de Yuan, reden alsof ze helemaal geen lange reis achter de rug hadden. Weldra bereikten ze de welkomststoet. Dienaren snelde naar voren om hun rijdieren over te nemen en de reizigers kommen met geurend water voor te houden, opdat zij hun handen konden wassen.

Vervolgens liepen de Yamata verder. Ze waren gekleed in donkere kimono’s, met een band om hun middel waarin hun Yamatanese kromzwaarden staken. Met een aan arrogantie grenzende zelfverzekerdheid keken de vreemdelingen om zich heen. Alsof het hele keizerrijk tot hun komst stil kon staan! Mei Lin vroeg zich af wat ze zich verbeeldden. Yamatan was niets meer dan een onderworpen natie.

Het was heel bevredigend om te zien hoe de vreemdelingen voor de keizerlijke draagstoel neerknielden, hun voorhoofden tegen de grond gedrukt. Op het bevel van een keizerlijke hoogwaardigheidsbekleder knielden ook de verzamelde Yuan. Mei Lin boog haar hoofd.

Tussen haar wimpers door zag ze dat een dienaar gele zijde over de grond uitrolde en dat een ander de gordijnen van de keizerlijke draagstoel openschoof. Een hand verscheen in die opening – een gerimpelde hand – en toen een wijde mouw met een zoom van ingewikkelde patronen in rood en zwart borduursel.

De hoogwaardigheidsbekleder naast de draagstoel klapte zesmaal in zijn handen. Shula en de andere dienaren deden hem na, waarop de hoogwaardigheidsbekleder zijn stem verhief: ‘Kom in ons midden, Yuan-tse, en vereer ons met uw aanwezigheid!’

De dienaren antwoordden: ‘Eer aan de Yuan-tse!’

‘Kom in ons midden, Yuan-tse, en laat ons eer brengen aan uw naam!’

‘Eer aan de Yuan-tse!’ riepen de dienaren en klaptten in hun handen.

De aanwezigen strekten hun armen voor zich uit, de handpalmen omhoog.

De keizer verhief zich uit zijn draagstoel. Hij was geen lange man. De dood van zijn tweede vrouw in het kraambed, nog voor Mei Lins herinnering begon, had hem te vroeg verouderd; hij

had grijze haren en de huid van een oude man. Maar zelfs krijgers keken met ontzag naar hem op. Hij was de keizer, de Heer van Yuan, de Gebieder van het Middenland. Hij was de Yuan-tse.

‘U mag opstaan.’

Kleding ritselde. Mei Lin hief haar gezicht op.

De keizer stond voor de Yamata, zijn hoogwaardigheidsbekleder en persoonlijke lijfwachten links van hem. De tien reizigers zaten nog altijd op de grond geknield. ‘Wees welkom in Yuan, vreemdelingen,’ sprak de keizer.

De hoogwaardigheidsbekleder klapte tweemaal in zijn handen en een dienaar in een rode tuniek kwam naar voren. In iedere hand van de knielende Yamata legde zij een ronde, koperen munt, als symbool voor de gastgeschenken die zij later zouden krijgen.

De Yamata richtten zich op. Oog in oog met de keizer van Yuan leek hun arrogantie danig getemperd. Een van hen, een oudere man met een lange, grijze snor, maakte een strakke buiging in de Yamatanese stijl en sprak: ‘Wij danken u, Yuan-tse. Mogen de goden uw naam eren.’

‘Uw dank verwarmt mijn hart, Yamata-tse,’ zei de keizer. ‘Het Feest van de Langste Nacht zal vanavond door uw komst extra luister krijgen. Ik vraag u mij naar Yuanjing te vergezellen, zodat we ons kunnen opmaken voor de festiviteiten.’

De hoogwaardigheidsbekleder klapte in zijn handen. Als uit één mond klonk het: ‘Eer aan de Yuan-tse.’ Terwijl de keizer terugliep naar zijn draagstoel, boog de menigte naar de grond.

Toen Mei Lin haar gezicht weer ophief, waren de gordijnen van de keizerlijke stoel gesloten en maakten de dragers zich gereed voor de tocht naar de paleisstad.

De Yamata stonden nog op dezelfde plaats. De man met de grijze snor sprak tegen een van zijn metgezellen, terwijl de anderen op Yuandienaren wachtten die hun verse paarden brachten. Een van hen trok Mei Lins aandacht. Ogenschijnlijk versilde hij niet van zijn metgezellen. Hij droeg een eenvoudige wapenrusting in de Yamatanese stijl, een boog op zijn rug en het kromzwaard op zijn heup. Zijn haar hing in een lange vlecht op zijn rug. Toch viel hij op. Als enige leek hij onaangedaan door de aanwezigheid van de keizer van Yuan. Hij was jonger dan de anderen – misschien zeven of acht jaar ouder dan zichzelf – en had een bepaalde charme. Hij was natuurlijk te zelfingenomen en te Yamatanees om aantrekkelijk genoemd te kunnen worden. Maar niet onknap.

En hij staarde terug. Beschaamd sloeg ze haar ogen neer. Maar het vreemde glimlachje op zijn gezicht, alsof hij haar uitlachte, ontging haar niet.

‘Wat is er?’ vroeg Shula, die haar blik had gezien.

‘Niets,’ zei ze, terwijl ze in haar stoel terugzakte. ‘Sluit de gordijnen. We zullen snel vertrekken.’

Hij deed zwijgend wat ze hem opdroeg, maar liet een kier tussen de gordijnen, zodat ze hem nog net kon aankijken als ze hem wilde aanspreken. Hij leek in niets op de Yamatanees. Shula was sterk, maar nooit zelfingenomen. Niet jong meer, maar volwassen. Ze kon zich niet voorstellen dat hij haar ooit zou uitlachen. Ze hield ervan naar hem te kijken. Maar nu kon ze zijn aanblik niet velen. Mei Lin wist niet waarom zijn stilte haar stak. Wat kon het haar schelen dat haar lijfwacht zag dat ze zich te schande maakte? Hij was maar een dienaar.

‘Je mag gaan,’ zei ze koel. ‘Ik roep je wel als ik je nodig heb.’

Shula boog diep, zijn armen strak tegen zijn lichaam en zijn ogen op de grond gericht. Dat deed hij alleen als ze in gemengd gezelschap waren, of als hij vond dat ze zich hooghartig gedroeg.

De stoet zette zich in beweging, een traag schommelende gang op de monotone dreun van de marstrom. Paardenhoeven klikklakten op de keien. De fluitjes en belletjes van het volk van Yuanjing klonken nog altijd in de verte.

Verveeld liet Mei Lin haar blik afdwalen door de kier tussen de gordijntjes.

Boven het meer Si Tjin cirkelde de reiger. Ze wist zeker dat het dezelfde was die ze daar tien jaar geleden had gezien. Er was nooit een andere geweest. Soms vloog hij naar Yuanjing, zoals hij ook die eerste keer had gedaan. Dan zat hij bij de paleisvijver, waar Mei Lin hem vanuit haar vertrekken kon zien. Een gunstig teken, had Shula hem genoemd. Ze had nooit gevraagd wat hij daarmee bedoelde.

Langzaam droomde ze weg op de schommelende beweging van de draagstoel en ze vergat de reiger, Shula en de Yamata. Vanavond was de Langste Nacht. Er zou een banket zijn met muziek en dansers en alle edelen van Yuanjing zouden aanwezig zijn. De vorige jaren had ze enkel vanaf het balkon mogen toekijken, onder Shula’s wakend oog. Maar vanavond zou ze het feest echt meemaken, als een volwassen vrouw.

Boven in de gulou kondigde de trom het Uur van de Haan aan. Het zou nog ruim een dubbeluur duren voor de feestelijkheden begonnen.

Geduld.

Mei Lin zuchtte.